

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λουσῆς δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Ἡ ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,
ΕΥΧΕΤΑΙ ΤΑΙΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΙΣ
ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
ΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1894—1895. Τὸ Νέον ἔτος καὶ τὸ παλαιόν. — Ἡ Κούκλα. (ὑπὸ κ.
Μάρθας Ζημνοπούλου). — Τὸ Ἰδανικόν, Β'. (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας
Παπαδοπούλου). — Τὸ παιδί τῶν Χριστουγέννων (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς
Κυριακίδου). — Ἡ ἀγορὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου—Συναυλία. — Συμβου-
λή. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

1894-1895

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ

Εὐχαί, δῶρα, γέλωτες, ἄσματα, χαραί. Ἴδου οἱ ἀπαραί-
τητα συνοδοί, οἱ ἀχώριστοι σύντροφοι τοῦ Νέου ἔτους. Γε-
λῶμεν ὅλοι. Καὶ ὅσοι ἀκόμη πονοῦν καταπνίγουν τὸν πόνον
των. Καὶ ὅσοι δακρύουν καταπνίγουν τὰ δάκρυά των. Καὶ ὅσοι
στεναῖζον καταπνίγουν τοὺς στεναγμούς των. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ
πρέπει νὰ διέλθῃ ἀνεφελος, γλυκεῖα, μὲ εὐχὰς μόνον καὶ μει-
διάματα καὶ ἐλπίδας. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ στρέφει μίαν ἤδη πλήρη
σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἐπικε-
φαλίδαν μιᾶς νέας, λευκῆς, ἀγράφου. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ καταβι-
βάζει τὴν αὐλαίαν ἐπὶ μιᾶς τετελεσμένης ἤδη πράξεως τῆς
ζωῆς καὶ τὴν ἀναβιβάζει πρὸ νέας. Θὰ ὑποδυθῶμεν ἄρα εἰς
αὐτὴν καλῶς τὸ μέρος μας; Θὰ διεξαγάγῃ ὁ καθείς ἐξ ἡμῶν

ἐπιτυχῶς ὅ,τι ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ κόσμου ὀνομάζει καθήκον;
Θὰ δρέψῃ ἄρα ἀνθὴ εὖσμος, θὰ γευθῇ καρπὸς ὠραίου, ἀντὶ
ὅσων ἐμόχθησε κατὰ τὸ παρελθόν;

Εἶναι λευκὴ, ἀγράφος ἢ σελίς, εἶναι γυμνὴ διακοσμήσεων ἢ
σκηνή. Ἴδου διατὶ προσπαθοῦμεν νὰ στιλπνώσωμεν τὸν χάρτην,
νὰ χαράξωμεν ὠραῖον περιθώριον, νὰ θέσωμεν καλλιγεγραμμέ-
νην ἐπικεφαλίδαν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτῆς γραμμῆς. Ἴδου διατὶ
φοβούμεθα νὰ μὴ διέλθῃ κἂν νέφος σκοτεινὸν ἐπὶ τοῦ οὐρίζοντος
τῆς ἡμέρας αὐτῆς, νὰ μὴ σκιάσῃ τὸ πνεῦμά μας μελαγχολικὴ
σκέψις, νὰ μὴ κινήσῃ ἓνα κἂν τῆς καρδίας μας παλμὸν ὁ
πόνος καὶ ἡ θλίψις. Ἴδου διατὶ γινόμεθα καλαὶ καὶ ἄκακοι
πρὸς τοὺς ἄλλους, διατὶ διὰ φιλοδωρημάτων ἐξιλεούμεθα ἀπέ-
ναντι ἐκείνων, οὓς θεωροῦμεν ἀδικηθέντας ὑπὸ τῆς τύχης καὶ
δυναμένους νὰ φωνήσουν τὴν εὐτυχίαν μας.

Ἄλλ' ἐνῶ ἀβέβαιον βλέμμα ρίπτομεν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος,
τὸ ὅποτον ἐγκαινιάζει ἡ ἡμέρα αὐτὴ, ἐνῶ εἰτέτι ἀσφαλῶς δὲν
ἐπατήσαμεν τὸ κατώφλιον τῆς θύρας του καὶ μόλις ἐν ἄκρον
τοῦ πολυπτύχου παραπετάσματος του ὑπεγείρομεν, ἄς στρέ-
ψωμεν ἐν βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἄς ἐξε-
τάσωμεν τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ δρᾶσιν τῆς Ἑλληνίδος.
Ἄρσ' πρόκειται νὰ στρέψωμεν τὴν σελίδα αὐτὴν, ἄς κάμωμεν
τὸν ἀπολογισμὸν τῆς, ἄς μελετήσωμεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς, ἄς
ἀναδιψήσωμεν τοὺς θηταυρούς τῆς, ἐν οἷς ἀποτυπύεται ἡ καρ-
δίαν καὶ ἡ διάνοια τῆς ἑλληνίδος γυναικός.

Κοί ἐπειδὴ ἡ φιλανθρωπία ὀφείλει νὰ κατέχῃ πάντοτε τὴν
πρώτην θέσιν, ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτῆς. Τὰ ὑπάρχοντα γυ-
ναικεῖα σωματεῖα εἰργάσθησαν κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος μετὰ
πολλῆς δραστηριότητος, ἀνταποκριθέντα εἰς τὰς ὁσημέραι ἐπεκ-
τεινομένας ἀνάγκας τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος. Μόνον τὸ
Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων Γυναικῶν ἀπὸ ἐπτὰ ἠύξησεν εἰς δώ-
δεκα τὰς ὑπὸ τὴν στέγην του νοσηλευόμενας, καὶ τοῦτο ἄνευ
κεφαλαίων, μὲ τὰς εἰσπράξεις μόνον, αἵτινες ἐνεργοῦνται διὰ τῶν
μελῶν τοῦ Συμβουλίου του. Αἱ ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν ἐν

γένει σωματείων ενεργηθείσα φιλανθρωπικά άγορά διεδέχθησαν ή μία τήν άλλην, άκάματοι δ' αί κυρίαί τών ευεργετούμένων εκάστοτε σωματείων έτρεξαν, έζήτησαν, ήγωνίσθησαν προς έπιτυχή διεξαγωγήν αυτών.

Άλλ' ό κύκλος τής γυναικείας φιλανθρωπίας δέν περιωρίσθη μόνον έδω. Όταν ή γή συνεκλονίζετο άπειλητική και δυστυχή θύματα έπιπτον υπό τούς σωρούς τών έρειπίων αί Έλληνίδες ήσθάνθησαν εις τās καρδιάς των τήν άπήχησιν τών άπελπιστικών κραυγών τών άπορφανθέντων τόσον σκληρώς. Ούτω και άγορά ύπέρ τών σεισμοπλήκτων διωργανώθη και ιδιωτική πρωτοβουλία νεανίδων συνελέχθησαν χρήματα, και ειδική πρωτοβουλία τής «Έφημερίδος τών Κυριών» αί Έλληνίδες προσήλθον άρωγοί εις τήν έπισυμβάσαν συμφοράν. Άλλά και προχθές έτι άλλη υπό κυριών έτελείτο ευεργετική άγορά ύπέρ τής διακοσμήσεως του Ναού του Άγίου Γεωργίου. Άλλ' έτι ιδία άρίστην έμποιεϊ εντύπωσιν ανά τήν έξελίξιν τής φιλανθρωπικής δράσεως, είναι ή έγκαινιασθείσα παρά τών παρθεναγωγείων συνήθεια τής συμμετοχής τών μαθητριών δι' εισφοράς εκ τών μικρών οικονομικών τών παιγνίων και άθυρμάτων των ύπέρ τών πασχόντων όμηλικών των. Ούτω έχομεν τās μαθητρίκας τών παρθεναγωγείων Χίλλ και Σκορδέλη συνεισφερούσας από κοινού μετά τών εκ νεανίδων φιλανθρωπικών Ένώσεων τής Άλεξάνδρας και τών Φιλοδρέφων, όπως άπονεύωσι κατά τās έορτάς του Πάσχα ανά εν φόρεμα προς τās άπόρους εργάτιδας του Κυριακού Σχολείου. Βλέπομεν τās μαθητρίκας του Παρθεναγωγείου Γιουργέβου να διοργανώνωσι λαχέϊον και τό εκ τής εισπράξεως αυτού ποσόν να διαθέτουν ύπέρ τής δυστυχοῦς παραλύτου και έπιληπτικής Μόσχως, τής εν τῷ Άσύλῳ τών Άνιάτων διατιμώμενης. Βλέπομεν τās μαθητρίκας τών Παρθεναγωγείων Αϊγίου και Μεσολογγίου συνεισφερούσας, όπως ενδύσωσι πτωχά παιδάκια κατά τās έορτάς του Πάσχα. Βλέπομεν νεαράς κορασιδας εκ Άθηνών συνεισφερούσας τās παιδικάς οικονομίας των προς άνακούφισιν πασχούσης οικογενείας. Είναι τοῦτο εύχάριστον και ενθαρρυντικόν φαινόμενον διά τήν μόρφωσιν και άνατροφήν τών κορασιδων. Αί διδάσκαλοι δέν άρκοῦνται πλέον εις τήν καλλιέργειαν μόνον του πνεύματος, αλλά και εις τήν διάπλασιν και τόν έξευγενισμόν τής ψυχής. Οι γονεῖς δέν βλέπουν μόνον τό σῶμα, αλλά αρχίζουν να μελετοῦν και τήν ψυχήν.

Άλλά και εν τῇ πνευματικῇ αναπτύξει τών Έλληνίδων άλματική έπετελέσθη πρόοδος. Πᾶσαι αί φοιτήτριαι του Πανεπιστημίου ήρίστευσαν εις τās έτησίους εξετάσεις των, προσήλθον δε νέα φοιτήτριαι κατά τό έτος τοῦτο τρεῖς, ών μία εις τήν Ιατρικήν και δύο εις τήν φιλολογικήν σχολήν. Αί Άθηναι υπεδέχθησαν κατά τό έτος τοῦτο τήν πρώτην Έλληνίδα έπιστήμονα Ιατρόν των τήν δα Καλαποθάκη, τήν επί τριετίαν χρηματίσασαν βοηθόν ενός τών μεγαλητέρων εν Παρισίους νοσοκομείων. Μεγάλη δε τιμή άπενεμήθη εις τās Έλληνίδας διά του εν τῷ διδασκαλείῳ τών Παρισίων διορισμοῦ τής Έλληνίδος καθηγητρίκας δος Διαμαντοπούλου.

Άλλά και ή φιλολογική, οὔτως ειπεῖν, δράσις τών Έλληνίδων έξεδηλώθη διά τής εκδόσεως του πρωτοτύπου μυθιστορηματος, του Ήμερολογίου τής Δος Λεσβίου, έργου τούτου ωραιστατου τής χαριτωμένης διηγηματογράφου μας δος Άλεξάνδρας Παπαδοπούλου. Ο Παρναστός με τās άχροαματικά

του τών Κυριών μαθήματα ενεκαινίασεν έπίσης νέαν προοδευτικήν πορείαν διά τās Έλληνίδας, ενῶ τό Πολυτεχνεῖον ήνοιξε και αυτό τέλος ευρείας τās πύλας του προς τήν διψῶσαν συστηματικώτεραν καλλιτεχνικήν μόρφωσιν γυναῖκα. Γυναικεία βιβλιοθήκη πλουσιωτάτη τῇ πρωτοβουλία κυριών και διά κυριών λειτουργούσα καθιστᾷ προσιτήν τήν εκλεκτήν φιλολογίαν όλου του κόσμου εις τās Έλληνίδας, και άνοίγει νέους όρίζοντας εις τόν τῶς περιωρισμένον κύκλον τής γυναικείας μαθήσεως.

Τέλος ύψιστη τιμή άπονέμεται ήμῖν διά τής παμψηφεί εκλογῆς ήμῶν ως αντιπροέδρου τής εν Λονδίῳ έδρευούσης Διεθνούς Γυναικείας Ένώσεως.

Η «Έφημερίς τών Κυριών» αισθάνεται ύπερηφάνειαν ποιούμενη τήν λογοδοσίαν ταύτην τής έτησίως γυναικείας δράσεως και είναι ευτυχής, διότι κατώρθωσε να συντελέσῃ και αυτή κατά μέγα μέρος, εις τό διά τής Έλληνίδος γυναικός έπιτευχθέν κατά τό διαρρεῦσαν έτος μέγα καλόν.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ήτο άκριβώς, ως λέγουσιν οι εύποροι, μία μικρά δυστυχής, ήτις στερουμένη τών πάντων δέν είχε πῶς να έξοικονομήσῃ τās έαυτῆς ανάγκας.

Εξ ανάγκης δέν έτρωγε καθ' εκάστην, και οι πόδες αυτῆς αντί ύποδημάτων ήσαν γυμνοί εντελῶς, και τὰ μαλλιά της, τὰ σγουρά μαλλιά της ήσαν έρριμμένα άτάκτως επί τών ώμων της, διότι δέν είχε οὔτε άπλουθ κορδόνιον, όπως τὰ προσαρμόσῃ οπισθεν.

Η συναρμολόγησις τών ψευδών μαργαριτών, τούς όποιους ειργάζετο, κατά τās αρχάς του χειμῶνος τῇ άφρηθή εκ του καταστήματος εις ό ειργάζετο, και μετά δύο μήνας ευρεθείσα άνευ πόρων εντελῶς δέν επλήρωσε τό ενόικιον, λόγοι σπουδαίωτατοι διά τόν οικοδεσπότην να τήν διώξῃ τής οικίας.

Τί να κάμῃ ή Μάρθα ; — οὔτως εκαλείτο — προσέτρεξεν εις φίλην τής τινος, όχι αυτῆς πλουσιωτέραν και ήτις, μετ' ολίγας ήμέρας τῇ εῖπεν.

— «Ερχεσαι να ιδωμεν εις τήν οδόν Άλεξάνδρου, όπου άνέγνωσα εκει εις ένα τοίχον, ότι ζητοῦσιν εργάτιδας δι' εργασίαν εύκολον. Έπειδή πλησιάζει ή πρώτη του έτους, θά θέτωμεν κάστανα ζαχαρωμένα εις κουτία, μπομπονιέρας και κιβώτια. Άς υπάγωμεν, εν θέλης, να ιδωμεν.

Και πεζῇ, διά να κερδίσωσι τὰ δέκα λεπτά του τροχιοδρόμου, έπορεύθησαν εις τήν οδόν Άλεξάνδρου, άλλ' εις αυτὰς έφημύσθη τό δημῶδες λόγιον. «Όπου φτωχός κ' ή μητέρα του.» «Ολοι αἱ θέσεις εν τῷ καταστήματι τής οδοῦ είχαν καταληφθῇ και αἱ δυστυχεῖς έμειναν με τήν χαράν μόνον τής εργασίας. . .

II

Άλλ' ιδου ή Μάρθα έχει ήδη ωραία στιβάλια, ωραία ενδύματα, τὰ μαλλιά της ωραία κτενισμένα και διά ταινιῶν διαφόρων εναλλάξ χρωμάτων προσδεδεμένα. . .

Τρώγει καθ' εκάστην κρέας, πηγαίνει καθ' ήμέραν εις τόν περίπατον. Τό χρώμα της έχει ωριάσει ολίγον, αλλά τὰ χείλη της ροδοκοκκινίζουν, οι όφθαλμοί της κατέστησαν ζωηρότεροι. Και πῶς έγεινε τό θαῦμα αυτό ; έρωτᾷτε.

Άκούσατέ το.

Ήμέραν τινα ή Μάρθα άφου επί δύο συνεχείς ήμέρας έξήτησεν εργασίαν και δέν ευρε, νῆστις, γυμνόπους και ριγούσα, έπέστρεφε καταβεβλημένη, μη δυναμένη να εννοήσῃ πῶς ήτο δυνατόν να πάσχῃ τόσον. Εἰσελθοῦσα εις τό πενιχρόν και άνευ φωτός και πυρός δωμάτιόν της ευρεν επιστολήν επί τής τραπέζης, δι' ής τῇ άνηγγέλλετο, ότι θεός της, αδελφός του πατρός της ζῶν από δεκαπενταετίας εις τήν ζένην είχεν άποθάνει, κληροδοτήσας τήν εκ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων περιουσίαν του εις τήν μόνην άνεψιάν και κληρονόμον του Μάρθαν. Ήτο άλληθές ; ήδυνάτει να πιστεύσῃ τούς όφθαλμούς της. Άλλά τὰ γραφόμενα ήσαν πάρα πολύ εκφραστικά. Η ήμέρα του θανάτου, τό όνομα του συμβολαιογράφου, ή οδός, ό αριθμός τὰ πάντα ήσαν ύπέρ τής άλληθείας.

Και ιδου διά μιᾶς ή τύχη τής Μάρθας μεταβληθεῖσα και συν αυτῇ και ή Μάρθα δέν όμιλεῖ βεβιάως τήν γλώσσαν του Ξενοφώντος, οὐχ' ήττον αἱ εκφράσεις της είναι επιμελεημένα και χαρίεσσα. Ήδη ή Μάρθα δέν άρνείται τίποτε εις τόν έαυτόν της.

Δέν επιθυμεῖ ή απλᾶ πράγματα εκείνα, άτινα ύστερεῖτο εις τήν παιδικήν της ήλικίαν και τόσον επιθυμει. Η επιθυμία τών άδαμάντων θά τῇ επέλθῃ άργότερον. Τώρα ό,τι επιθυμεῖ διακαώς είναι τὰ εκ τρεμούσης (είδος μετάλλου) βραχιόλια, αἱ εκ χανδρών καρφίδες, τὰ περιδέραια εκ ψευδών μαργαριτών, ως και παλαιαί ταινίαι.

Η ζωῇ τής Μάρθας από τριῶν μηνῶν ήτο διαφορετική ως ζωῇ παιδίου, όπερ είχε χάσει κάτι, τό όποῖον επανευρε.

Φαντασθήτε λοιπόν τήν χαράν της, όταν μία φίλη της, ήτις έως ήθελε να τήν σκώψῃ τῇ προσέφερεν ως δῶρον του νέου έτους μίαν κοῦκλαν.

Μίαν κοῦκλαν με άλληθινά μαλλιά, όμιλοῦσαν και άνοιγκλείουσαν τούς όφθαλμούς.

Η Μάρθα εκλαυσε σχεδόν εκ χαρᾶς.

Έκτοτε δέν δύναται να κάμῃ άνευ αυτῆς, τήν περιπατεῖ παντοῦ όπου αυτῇ πηγαίνει.

Μετ' ολίγας ήμέρας τήν παραμονήν του Νέου Έτους, ειδεν έξωθεν μιᾶς βυτρίνας καταστήματος παιδικῶν παιγνιδίων, κοράσιον, πενιχρῶς ένδεδυμένον, τό όποῖον ως και αυτῇ άλλοτε, πνευστιῶν, μειδιῶν, και εν εκστάσει παρετήρει τόν κόσμον εκείνων τών πλαγγόνων, αἰτινες εφάνιντο, ότι τήν προσεκάλουν διά τών χειρῶν και τών βλεμμάτων. Η Μάρθα εν μιᾷ στιγμῇ άνεπόλησε τό παρελθόν, εν τῇ παιδικῇ έβλεπεν έαυτήν, όταν επί ώρας ολοκλήρους ήμίγυμνος έβλεπεν άλλοτε τās κούκλας εκει, τās όποιās ήδύνατο και όχι μόνον να αγοράσῃ άλλ' οὔτε και καν να τās έγγίσῃ.

Ανεστέναξε : «Πτωχή μικρά ! . . .» έψιθύρισε χωρίς και ή ιδία να ήξέρῃ, εν ήτο εκείνη ή ή μικρά.

Και βεβία πλέον ότι εν ήθελε να αγοράσῃ άλλην, ευρίσκοντο εκει εις τήν διαθέσιν της τόσαι, διά μιᾶς ώθησεν τήν κοῦκλαν της εις τās άγκάλας τής μικρᾶς, ήτις άφανος, πρώτον, έπειτα διστάζουσα, παρετήρει με όφθαλμούς υγρούς τήν κοῦκλαν εκείνην όλην με μετάξαν και δαντέλλας, και εφάνετο άποροῦσα ως να κατῆλθεν εκ ουρανοῦ.

«Ήμπορεῖς να τήν κρατήσῃς, είναι ιδική σου ! . . .» και ή μικρά παρετήρει και τήν κοῦκλαν και τήν Μάρθαν, αἰτινες και αἱ δύο εφάνιντο έχουσαι τό αυτό χρώμα τών όφθαλμῶν και τής κόμης.

— «Λίγητέρα, μητέρα εφώναξε προς γυναῖκα ολίγον μακρότερον ισταμένην, έλα να ιδῆς, μίαν ωραίαν κυρίαν που μου έδωκε τήν φωτογραφίαν της. . . ! !

Μάρθα Ζημνοπούλου

ΙΔΑΝΙΚΟΝ Β'.

Η Κλυταιμνήστρα ευρίσκειν, ότι δέν ήτο διόλου ένοχον να αγαπᾷ μία σύζυγος, όπως εκείνη ήγάπα. Δέν επρόδιδε κανένα αυτῇ ή καλή μητῆρ και ή σεβασμία σύζυγος, τήν όποιαν ό κόσμος τόσῳ έσεβάσθη.

Ήτο όμως τόσῳ ευτυχής, όταν ό μουσικός καθήμενος επέναντι της διηγείτο τόν βίον του εις τό όργανοτροφεῖον, κατόπιν τήν ζωήν του εις τήν κοινωνίαν, όπου έζησε χωρίς να αγαπᾷ τίποτε άλλο, εκτός τής τέχνης του και χωρίς να αγαπᾷται.

Η Κλυταιμνήστρα εκέπτετο πολύ τότε και έλεγε.

— Έδῶ αναγνωρίζω τόν άλληθῆ καλλιτέχνην, ό έρωσ τής τέχνης όπως εν γένει κάθε άγάπη, δέν πρέπει να μοιράζεται.

— Άχ, ήθελα να έξοῦσε ή μητέρα μου ή τοῦλάχιστον να είχα μίαν αδελφήν, να τής λέγω τās χαράς και τās λύπας μου. Ήθελα ένα αγαπημένο πρόσωπον να τό βλέπω υπερήφανον εις τούς θριάμβους μου και συκθρωπόν εις τὰ βάσανά μου. Τώρα τίποτε.

Η Κλυταιμνήστρα εκλαυσε και προσεφέρθη να γείνη εκείνη ή αδελφή, τήν όποιαν όνειροπόλει.

Τήν ώνόμαζεν αδελφούλα του και άλληθῶς ποτε αδελφή δέν ήτο περιποιητικώτερα και τρυφερωτέρα διά τόν αδελφόν της. Έκείνη άνερούπιζε τήν φιλοδοξίαν του, τήν όποιαν έψύχραινε ή άδιαφορία του κανοῦ. Έκείνη εφρόντιζε διά να έχῃ εκλεκτόν άχροατήριον, εκείνη δι' όλα.

Έκείνης τό μέτωπον έβλεπεν εις τās έπιτυχίας του, εκείνης το πρότωπον ωρία εις τās λύπας του.

Έκείνος έλεγε με φωνήν ύποτρεμούσαν.

— Άχ αδελφούλα μου, πόσον είμαι ευτυχής ! Ά. . . Θεός μου έχάρισεν ό,τι του έζητοῦσα.

Κατόπιν παρετήρησε τήν ύβριστικήν άδιαφορίαν του συζύγου της και συγκρίνων τήν ευγενή Κλυταιμνήστραν προς εκείνας, διά τās όποιās τήν εγκατέλειπε, ευρίσκει τήν διαγωγήν του διπλασίως άδικον.

Η Κλυταιμνήστρα όμως επί του θέματος τούτου εισώπα. Όσάκις ώμίλει περί του πατρός τών τέκνων της, ώμίλει με εύλάθειαν.

Όταν ήσαν εντελῶς μόνοι, ή Κλυταιμνήστρα έφερε τὰ τέκνα της, τὰ όποια έπαιζαν εκει ενώπιόν της και διευοίραζον τās θωπέας και τὰ φιλήματά των εις τήν μητέρα και τόν μουσικόν.

— Αυτὰ τὰ παιδιὰ εἶνε ή παρηγορία μου ! του εῖπε μίαν ήμέραν, ενῶ διώρθωνε τὰ μαλλάκια τής Κέτης.

Έκείνη εκρυψε τό έρώθημα της μέσα εις τὰ μαλλάκια τής Κέτης, τὰ όποια κατερίλει.

Η κ. Στεργιάδου έξηκολούθει να επικρίνη όλον τόν κόσμον εκτός του σεβαστοῦ ύποκειμένου της και να ανακαλύπτῃ νέα κοινωνικά μυστήρια, τὰ όποια διηγείτο στα πεταχτά. Τόν μουσικόν έθαύμαζε και πολύ επεριποιείτο, διά να λέγῃ ό κόσμος ότι ύποστηρίζει τήν καλλιτεχνίαν, όπως ό μακαρίτης σύζυγός

της. Καί έπειτα ο Θεόδωρος ήτο τὸ ωραιότερον στολίδι τῶν σκλονιῶν της, ἡ δὲ ιδέα, ὅτι σκιάει ἡ ἀνδραδέλφη της, διότι εἰς τὰς ἐσπερίδας της δὲν κατάρθρωσε νὰ ἔχη καὶ ἐκεῖνη ἕνα καλλιτέχνην, τὴν ἔκαμε νὰ διπλασιάσῃ τὰς πρὸς τὸν μουσικὸν περικοιήσεις της.

Διὰ τὴν νύμφην της, δὲν ἐφοβεῖτο· διότι ἐγνώριζεν—ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἀρκετὰ παιγνιδάκια τοῦ ἔπαιξε τοῦ μακαρίτη—ὅτι ήτο βλάξ καὶ ἀρκετὰ ἀναίσθητος διὰ νὰ συγχωρῇ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ συζύγου της.

— Μὲ ἕνα δακτυλιδάκι καὶ μὲ μιὰ μετὰξινη φορεσιὰ, εἶναι ἱκανὴ ὅλα μὰ ὅλα νὰ τὰ ξεχάσῃ. Δὲν φταίει. . . . "Ἐτσι εἶναι πλασμένη. Ὁ διάβολος! ! τὴν ἐπῆρε πτωχὴν διὰ νὰ μὴν ἔχη στόμα νὰ μιλήσῃ. Μὰ ἀδιάφορον· ἀδικήθηκε, μπουρῶσε νὰ πάρῃ τὴν Κοραλία, ἡ ὁποία εἶχε τόσο εἰσόδημα· βιάστηκε· βέβαια μπουρῶσε καὶ ἔπειτα ἡ Κοραλία εἶχε ἔτσι λιγάκι σκοτεινὸ παρελθόν, ἀλλὰ αὐτὰ ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος τὰ παραβλέπει. Λίγα παραδείγματα ἔχουμε; ποῦ ζωηρὰ κορίτσια, ἔγειναν φρόνιμες γυναικούλαις! ξερὸ κεφάλι. Βέβαια τώρα τοῦ ἀρέσει ἡ Κοραλία καὶ κάμνει γι' αὐτὴν τόσας θυσίας, μὰ εἶναι ἀργά. Ἐκεῖνη ἀνῆκει εἰς ἄλλον καὶ ἐκεῖνος εἰς ἄλλον.

Ἡ Κλυταμνήστρα εὗρισκε γελοίους τοὺς φόβους τῆς ἐξαδέλφης της, ὁ κ. Στεργιάδης ἐκινδύνευε νὰ λησμονήσῃ τὴν θύραν τοῦ οἴκου.

Πρὸς τὸ παρὸν, μὲ εὐχάριστον συντροφιά, ἐταξείδευεν εἰς τὰ θαυματὰ τοπία τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὸν σιδηρόδρομον.

* *

Ἡ κ. Στεργιάδου, κατακόκκινη ὡς πιπερούλα ὀμῆς εἰς τὸ σαλόνι ὅπου ἐκάθητο ὀλίγα φίλοι τῆς Κλυταμνήστρας καὶ ἀναπνέουσα δυνατὰ ἐρρίφθη εἰς μίαν ἔδραν καὶ ἐχαίρεισεν ἀπὸ τῆς ἔδρας της.

— Τί ἔχετε μητέρα εἶπεν ἡ Κλυταμνήστρα πλησιάζουσα.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τῆς Ἀβραμίδαινας (αὐτὴ ήτο ἡ ἀνδραδέλφη της). Φαντάσου νὰ μοῦ λέγῃ τόσον καιρὸ, ὅτι ὁ Θεόδωρος εἶναι ἀπὸ τοὺς πλανοδίους μουσικοὺς χειρότερους καὶ ὅτι ἀπέκτισε φήμην τοιαύτην, διότι τὸν φιλοξενεῖ ὁ υἱός μου. Μὰ ἄκουε φαρμακερὰ λόγια. Ὁχεντρα μοναχὴ. Τώρα χὰ χὰ χὰ, τὴν ἔβαλα εἰς τὴν θέσιν της.

— Ὡ θὰ εἶναι πολὺ ἀστεῖον, κυρία Στεργιάδου, λέγετε λέγετε· εἶπε μίξ ἐκ τῶν κυριῶν.

— Ἀ . . . μὰ ἂν δὲν τῆς κατέβῃ ἀποπληξία, πολὺ πρᾶγμα!

Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα ἕνα μεγάλο νέον, ὅτι τὸν Θεόδωρον τὸν προσκαλοῦν νὰ διευθύνῃ τὸ Ὄδειον τῶν Ἀθηναίων.

— Ἀ . . . ἐψυθύρισε ἡ Κλυταμνήστρα πολὺ ὠχρὰ.

— Ναί, τὸν προσκαλοῦν, μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος καὶ ἐγύρισε πίσω, ζαναπήγα ἴσῃν Ἀβραμίδαίνα καὶ τῆς ἔρριψα κατὰ πρόσωπον αὐτὸ τὸ νέον.—Δὲν εἶναι ἀγαπητὴ μου, τῆς εἶπα, μεγάλη τιμὴ δι' ἕνα πλανόδιον μουσικόν; Σὰς βεβαιῶ, ἤξιζε νὰ ἰδῆτε τὴν σύγχυσίν της καὶ ὅσα εἶπε ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων—ποῦ δὲν ξεύρουσαν νὰ κρίνουν καὶ νὰ ἐκτιμῆσουν—εἶπε καμικώτατα.

Ξεύρετε, αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ διὰ τὸν προστατευόμενον τοῦ συζύγου μου, εἶναι πολὺ δικαία. Εἰς τὴν Εὐρώπην τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς μουσικὸν πρῶτης τάξεως.

Ἡ Κλυταμνήστρα πολὺ ὠχρὰ ἔπαιξε μὲ τὸ κέντημα τοῦ μανδουλίου της.

Ἡ Ἐλευθερία ἡ ὁποία ήτο ἐκεῖ παροῦσα τὴν ἔβλεπε μὲ πόσον καὶ εὖρε μίαν πρόφασιν διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ.

— Κλυταμνήστρα μου δὲν θὰ μοῦ δείξῃς τὸ ἐργόχειρον ποῦ ἐτελείωσες;

Ἡ Κλυταμνήστρα, ἐξῆλθε καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐξηκολούθησε.

— Ναί, ἀνέγνωσα, ma chère, εἰς ἕνα Γαλλικὸν περιοδικὸν μίαν κρίσιν πολὺ ἐνθουσιώδη.

— Ἀ καὶ σεῖς μόνον Γαλλικὰ περιοδικὰ διαβάξετε;

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν, θαρρῶ, Ἑλληνικά.

* *

Ἡ Ἐλευθερία κἀθηται πλησίον καὶ δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ κλαίει μαζὺ της.

— Ὡ φύγη. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν. Ὡ φύγω μαζὺ του! τελείωσε, θὰ φύγω μαζὺ του. Ἀχ, τὸ διάβασα ἔς τὰ μάτια του πῶς μ'ἀγαπᾷ ἐκεῖνος θὰ εἶναι δυστυχὴς χωρὶς ἐμένα. Αἱ τί; ἐπειδὴ ἕνας ρασοφορεμένος παπᾶς, εἶπε δύο τρία λόγια καὶ μὲ ἔνωσε μὲ ἕνα ἄπιστον σύζυγον, πρέπει ἐγὼ ν'ἀποθάνω δυστυχὴς καὶ ν' ἀφίτω νὰ ἀποθάνῃ καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπῶ. Ὁραῖος νόμος.

Ἡ Ἐλευθερία κλείει τὴν θύραν καὶ κἀθηται πλησίον της. Θέλει νὰ τὴν σώσῃ. Τὴν γνωρίζει πολὺ βαθειά. Ξεύρει, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζήτῃ εἰς τὸ οὐνεδος· θὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ ἐντροπὴν.

Ἄν πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ τώρα ἀπὸ λύπην, εἶναι μετὰξὺ τῶν δύο θανάτων ὁ προτιμότερος τοῦλάχιστον· ἡ Κέτῃ δὲν θὰ κλαίῃ χωρὶς ἐντροπὴν διὰ τὴν μητέρα της καὶ θὰ τὴν ἐνθυμῆται μὲ σεβασμόν.

Διέταξε τὴν ὑπηρετρίαν: ἂν ἔλθῃ ὁ κ. Μαργαρίτης νὰ τοῦ εἰποῦν, ὅτι ἡ κυρία ἐξῆλθεν, ἀλλ' ὅτι ἡ κυρία Ἐλευθερία ἐπιθυμῶν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τὴν περιμεῖνῃ.

Ὅταν εἶδε τὴν ὑπηρετρίαν, ἐμάντευσεν ἡ Κλυταμνήστρα ἀπεκοιμήθη μέσα εἰς τὰ πολλὰ δάκρυα της.

Κατέβῃ σιγὰ καὶ εἶδε τὸν μουσικὸν ὠχρὸν καὶ τρέμοντα.

— Ἀ πῶς θὰ λυπηθῇ ἡ Κλυταμνήστρα! Ξεύρετε σὰς ἐπερήμενε ὡς τώρα. Μὰ ήτο ἀδύνατον νὰ περιμεῖνῃ περισσότερον· ἔχει ξεύρετε τοὺς πτωχοὺς της . . .

— Ἀ . . .

— Τῆς δυστυχημένης Κλυταμνήστρας εἶσθε ὁ φίλος, ὁ ἀδελφος, θὰ ἐμάντευσάτε πόσον ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον λατρεῖτε. Εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν εὕρισκε ἡ εὐγενὴς ψυχὴ της ἀνακούφισιν.

Ἀ . . .

— Δὲν φαντάζεσθε πόσον ἐχάρῃ διὰ τὸν διορισμόν σας.

— Ἐχάρῃ;

— Πολύ, αἱ χαρὰί σας εἶναι χαρὰί της· καὶ αἱ λύπαι σας λύπαι της. Ἀ! νὰ τῆς γράφετε, διότι θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μάθῃ, ὅτι σεῖς εὐτυχεῖτε.

Ἐφυγε λησμονήσας νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν Ἐλευθερίαν· ἔφυγε συντετριμμένος καὶ ποτὲ ἡ τύχη δὲν ἔγεινε δεκτὴ μὲ τόσην καττήριαν.

Τώρα πρέπει νὰ καθησυχάσω καὶ τὴν ἄλλην, ἐσκέφθη αὐτὸ εἶναι δύσκολον.

Παραμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ ὠπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος.

Ἡ Κλυταμνήστρα ήτο ἐκεῖ μέσα εἰς τὰς πτυχὰς του, ὠχρὰ ἀλλὰ ἀποφασιστικῇ.

— Ἀ . . . εἶδες, ἦκουσες;

— Ναί, ὦρα του καλὴ κι' ἡ Παναγιὰ μαζὺ του.

— Εἶχα δικαίον νὰ σὲ θαυμάζω.

Αἱ δύο ἐξαδέλφαι περιεπτύχθησαν.

— Ἀχ τὰ καυμένα τὰ παιδάκια μου! Φαντάσου, ἀφοῦ ἔχει τὴν σκληρότητα ὁ πατέρας των νὰ τὰ λησμονῇ, νὰ εἶχε καὶ ἡ μαμάκα των τὴν θηριωδίαν νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ. Εἶσαι Ἐλευθερούλα μου, ὁ Θεὸς τῶν παιδιῶν μου. Μὰ ἐκεῖνος ὁ καυμένος!

Μὴν τοὺς σκέπτεσαι τοὺς ἄνδρας, παρηγοροῦνται πολὺ εὐκολα.

— Τὸ καυμένο τὸ ἰδανικόν μου! !

— Τὸ βλέπεις μίξ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ πλάττῃ ἰδανικά. . .

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἐπεινα πολὺ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του· ἐτοποθετήθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία παρὰ τοῖς ὁποίοις εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ὑπηρετῆται ἀνὰ εἰς ἐξῆρχοντο. Ἐπορεύοντο ὅλοι εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων. Ἐπλησίασε τότε. Ἡ κάποιος βραδύνας ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆρχετο. Εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ὀπισθεν αὐτοῦ.

Κατ' ἐξίρεισιν τὸ φῶς τῆς εἰσόδου ήτο ἀναμμένον καὶ τὴν ἐφώτιζε τὴν εἴσοδον. Ἀνῆλθε μέχρι τοῦ τρίτου πατώματος. Οὐδεὶς ὀρούθος δὲν ἐξῆρχετο ἐκ τοῦ οἰκήματος. Ἀναμφιβόλως οὐδεὶς εὕρισκετο ἐκεῖ.

Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν κλεῖδα, ἣν δὲν εἶχεν ἀποδώσει, ὅταν ἀπεπέμφθη. Ἡ κλεῖδωνιά δὲν εἶχε ἀντικατασταθῇ. Ἡ κλεῖς ἐστράφη, ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ εἰσῆλθεν.

Κηρίον τι ἔλαμπε εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ προθαλάμου. Τὸ ἤρπασε καὶ ταχέως, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῶν κυριῶν.

Ἦτο κενόν. Τὸ γραφεῖον εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του. Τῇ βοθηεῖ ψαλίδος τὸ παρεβίασε. Δωδεκάς συρταριῶν διήρει τὸ ἐσωτερικόν, πλήρες διαφόρων ἐγγράφων. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ τὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ νὰ τὰ κενώσῃ.

Ἄλλ' αἴφνης ἡ θύρα ἦνοιξε. Μία γυνὴ ἐπεφάνη ήτο ἡ τροφός. Παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον, ἐξέβαλε φωνήν, καὶ ἐλιποθύμησε. Φοβηθεὶς ἔσχε στιγμὰς τινὰς δισταγμοῦ. Νὰ φύγῃ; Ἡ θέα τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου σώματος τὸν καθυσύχασε. Ταχέως, τὸ ὠρολόγιον, τὰ κηροπήγια, ὅλα τὰ ἀντικείμενα ὅσα ἠδύνατο ν' ἀφαιρήσῃ, τὰ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Στεναγμὸς τῆς γυναικὸς τὸν ἔκαμε νὰ σπεύσῃ. Ἐθεσεν ὅλα ἐπὶ τῶν σινδωνῶν τῆς κλίνης, ἦνωσε στερεῶς τὰ τέσσαρα ἄκρα, ἔλαβε τὸ δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων, κατέλιπε τὸ οἶκημα καὶ ἀνὰ δύο τὰς βαθμίδας κατερχόμενος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

* *

Τὸ φορτίον ήτο βαρὺ. Ἰδρωθεὶς φέρων αὐτὸ διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἔνθα τὸ πλῆθος συνωθεῖτο. Ἐπανήρχοντο τινες ἐκ τῆς λειτουργίας κατηρεῖς καὶ ἄλλοι χαίροντες καὶ ἥρεμοι. Εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένην συνοικίαν ἐστάθη. Ἐκεῖ εὕρισκετο, ἡ κατοικία του, εἶδος καλύβης, ἣς ἡ ὀροφὴ ἠπέλειε πτώσιν. Δὲν ήτο δυνατὸν ν' ἀναρριχηθῇ ἐν τῇ σκιᾷ καθύσον τὸ βᾶρος τοῦ φορτίου ἐπέεξε τοὺς ὤμους καὶ τὰς σάρκας του.

Τέλος μετὰ πολλοὺς κόπους εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσθη· ἦναψὲ μικρὸν κηρίον καὶ τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη. Μὲ ὕφος εὐχαριστημένον ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς του ἦνοιξε τὸ δέμα.

Ὁραῖα κηροπήγια καὶ λάμποντα ἐφάνησαν τὸ πρῶτον, ἀργυρᾶ βεβαίως, ἔπειτα ἐν μικρὸν ἐκ σμάλτου ἐκκερμας κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων λίθων, ἔπειτα ἐν ἐγγχειρίδιον μὲ ἐπίχρυσον λαβὴν.

Ἄλλ' αἴφνης, αἱ τρίχες του ἠνωρθώθησαν, γογγυσμὸς ἡ μᾶλλον μυκηθμὸς ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγός του. Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐνώπιόν του κἀτι τι ἐκινεῖτο· ήτο χονδρὸν ὕψασμα ἐκ πικῆ, βεβαίως μετὰ τῶν σινδωνῶν παραληφθέν. Τοῦτο ἐκινεῖτο. Διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐκδιπλώσῃ. Φρικτὴ βεβαιότης. Ἐντὸς αὐτοῦ κἀτι ἐκινεῖτο.

Καὶ πράγματι, ὅταν τὸ ἐξεδίπλωσεν ἐντελῶς εἶδεν ἐντὸς ἐν μικρὸν βρέφος. . .

* *

Ἐν μικρὸν παιδίον, ἐν βρέφος παχουλὸν μὲ τὸ ἐκ πικῆ ὑποκαμισάκι του, ἐν βρέφος ζῶν. Τίποτε δὲν ἠνῶνει. Βεβαίως ἐν τῇ ταραχῇ του δὲν παρετήρησε τὸ μικρὸν ἐν τῇ κλίνῃ, ἐν τῇ βίβῃ δὲ καὶ τῇ παραφορᾷ του τὸ παρέλαθεν ἀκουσίως μετὰξὺ τῶν σινδωνῶν.

Ἄλλὰ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἡ συνειδησίς του τὴν ἀπόθει. Τοῦτο τῷ ἐφαίνετο ἀκριβῶς θαῦμα. . . ναί! θαῦμα. Πῶς τὸ μικρὸν ἐκεῖ ζῶν ἔν, δὲν ἔπαθεν ὑπὸ ἀσφυξίας, ἐντὸς τῶν ὑψασμάτων καὶ τῶν σινδωνῶν; πῶς τὰ διάφορα ἐκεῖνα ἀντικείμενα δὲν τὸ ἐφόνευσαν, ἢ δὲν τὸ ἐπλήγωσαν; Ἐπί τινὰ λεπτὰ τὸ παρετήρησε· ἔπειτα ἐρριψοκινδύνευσε νὰ τὸ λάβῃ εἰς χεῖρας. Τὸ ἐψηλάφησε, τὸ ἐθώπευσε, μετὰ φόβου. Ἡ ροδινη σὰρξ ήτο μαλακὴ καὶ τὸ παιδίον ἐφαίνετο, ὅτι τότε μόλις ἐξῦπνα.

Ἐκάθησε, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τὸ λεπτόν σῶμά του ἐκινεῖτο χαριέντως, τὸ στοματάκι του ἦνοιξεν εἰς μικρὸν χάσμημα, καὶ τὰ ματάκια ἐμισοκλείσθησαν εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ φωτός. Μὲ φωνὴν χαμηλὴν, μυστηριώδη ὁ ἄνθρωπός μας ἐψυθύρισε:

— Ποῖος εἶσαι σύ;

Θετικωτάτη ἀπάντησις δὲν θὰ τὸν ἐξέπληττε τόσον. Ποῖον ήτο τὸ παράδοξον ἐκεῖνο πλᾶσμα, τὸ ὁποῖον παρενετίθετο ἐν τῷ βίῳ του κατὰ τρόπον ὅλως παράδοξον.

Τὸ παιδίον μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. «Κρούνει βεβαίως» εἶπε. Τὸ ἐκάλυψε μὲ σκεπάσματα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ, διότι ἐπεινα βεβαίως, ἐστενοχωρήθη, διότι δὲν εἶχεν οὐδεμίαν τροφὴν νὰ τοῦ δώτῃ· τότε τὸ ἐλίκνισε ἐλαφρῶς, τὸ ἐνανούρισε μὲ μονότονα ἄσμαα καὶ τὸ βρέφος ἀπεκοιμήθη.

Παράδοξοι ἰδέαι τῷ ἐπῆλθον τότε. Παρατηρῶν αὐτὸ, ἀνεπόλησε μακρὰν τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν καὶ ἡ μήτηρ του τὸ αὐτὸ ἔπραττε δι' ἐκεῖνον· καὶ τῷ ὠμίλει διὰ τὸν μικρὸν Ἰησοῦν ὁ ὁποῖος τὰ Χριστούγεννα φέρει παιγνίδια εἰς τὰ μικρὰ παιδάκια, δῶρα, γλυκίσματα. Εἶναι ὁ μικρὸς Ἰησοῦς τὸ παιδάκι τῶν Χριστουγέννων. . . Ποῖαι ἀναμνήσεις! Τρέχει διὰ τῶν στεγῶν, εἰσέρχεται διὰ τῶν καπνοδόχων καὶ εὕρισκε τὰ μικρὰ ὑποδηματάκια.

Καὶ ἰδοὺ τὸ παιδίον τῶν Χριστουγέννων, τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ εἶχεν ἐνώπιόν του ἐπὶ τῶν γονάτων.

Αἱ σκέψεις του κατὰ μικρὸν συνεχέοντο. Ἡ βεβαιότης τοῦ θαύματος ἠῤῥανε. Παιδίον κλαπέν, ἡ παιδίον τῶν Χριστου-

γένων δι' αὐτὸν ἦτο τὸ ἴδιον. Καὶ ἐντροπὴ μεγάλη τὸν κατέλαβε διὰ τὴν ἀταξίαν τοῦ δωματίου καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῷ εὐρισκόμενα.

Τὸ μικρὸν ἐφώταξε καὶ πάλιν. Θὰ ἐπέαια καὶ θὰ ἐκρύωνε πολὺ, ὁ ἀνθρώπος ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠγέρθη. . .

Διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ὁδῶν ἐπανελάβε καὶ πάλιν τὸν δρόμον του. Τὸ αὐτὸ δέμα ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα ἔφερον θερμῶς περιτετυλιγμένον τὸ παιδίον τῶν Χριστουγέννων. Δὲν ἐροβεῖτο πλέον τοῦς ἀστυφύλακας, ἔσπευδεν.

Πρὸ τῆς οἰκίας φθάσας ἐστῆκεν. Τῷ ἤνοιξαν. Εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῶρα ἠκούετο θόρυβος, καὶ οἱ ἄνθρωποι πηγαινοήρχοντο κατὰτρομοι. Διῆλθε τὸν ἀντιθάλαμον δίχως ν' ἀπαντήσῃ κανένα. Εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἀποθέσας τὸ φορτίον του ἐκτύπησε.

— Ἐμπρός.
— Εἰσήλθε! ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἦταν ἐκεῖ μόνοι! ἔκλαιον! Ἐκεῖνος τοῖς εἶπε!

— Ἴδου τὸ παιδίον, ἰδοὺ τὰ πάντα.
Δύο κραυγαὶ χαρῆς τῷ ἀπεκρίθησαν. Δι' ἐνὸς ἄλματος ἡ μήτηρ, ἔτρεξε καὶ ἤρπασε τὸ παιδίον, καὶ ὁ πατὴρ ἐπερίμενε ἀγωνιῶν, ὅπως καὶ αὐτὸς τὸ θοπεύσῃ, τὸ ψηλαφῆσῃ, τὸ ἴδῃ.

Καὶ δὲν ἐνησχολοῦντο διὰ τὸν ἄνθρωπον! ἐκεῖνος ἤθελε νὰ φύγῃ, δὲν ἠδύνατο ἀνεξήγητον θέλητρον τὸν ἐκράτει.

Κώδων ἀγτήχησεν αἴφνης καὶ ὑπέρητης εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν... Ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας:

Δύο λεπτά. . . εἶπεν ὁ πατὴρ. . .
Ἐπλησίασε τὸν κλέπτην καὶ τὸν ἀνεγνώρισε.

Ἄ! σὺ εἶσαι, διατὶ φέρεις ὀπίσω τὸ παιδίον καὶ τὰ πράγματα;

Δὲν ἤξεύρω.
Ὁ Πατὴρ ἐσκέφθη καὶ εἶπεν.

Οὔτε λέξιν: θὰ σὲ κρούσω. Καὶ τὸν ἐκρυψεν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξεπλάγη διὰ τοῦτο. Τῷ ἐράνη θαῦμα, ἀληθὲς θαῦμα· θαῦμα τῶν Χριστουγέννων, φαντασία μυστηριώδους τοῦ παιδίου, τοῦ θείου ἐκείνου παιδίου, τὸ ὅποιον τρέχει, ἐπὶ τῶν στεγῶν, γλιστρᾷ διὰ τῶν καπνοδόχων, εἰσέρχεται εἰς τὰ σκεπάσματα μεταξὺ τῶν κλοπιμαίων πραγμάτων καὶ τῶν πολυτίμων ὥρολογίων.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Βασιλικὴ Κυριακίδου

Ἡ ὙΠΕΡ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΓΟΡΑ

Ἐπρεπεν ἀληθῶς νὰ γείνη ἡ ἀγορὰ αὕτη διὰ νὰ πιστοποιηθῇ, ὅτι αἱ Ἀθηναῖαι γυναῖκες εἶναι πολὺ φιλοθηρησκότεροι παρ' ὅσον φαίνονται καὶ ὅτι ἐν γένει ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία μεθ' ὅλην τὴν ἕλλησιν τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ τοῦ ἐπιδεικνυμένου παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς καὶ εὐσεβῆς εἶναι καὶ περιστάσεως παρουσιαζομένης ἀποδεικνύει, ὅτι κατανοεῖ τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας καὶ υποβάλλεται εἰς θυσίας εὐχαρίστως πρὸς πρακτικὴν ἐκδήλωσιν αὐτοῦ.

Ἴδετε τὴν μεγάλην, τὴν ἀπέραντον τοῦ Παρνασσοῦ αἴθουσαν πλήρη κόσμου ὅλου κομψοτεχνημάτων καὶ κεντημάτων πρακτικῶν καὶ χρησίων ειδῶν. Εἶναι ἀληθῆς ἀγορὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν λείπει τίποτε ἐξ ὅσων δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ μία κυρία, ἐξ ὅσων ἔχει ἀνάγκη νὰ προμηθευθῇ τὰς ἡμέρας αὐτὰς

διὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους. Ἴδετε τὸν πολυτελεῆ κόσμον τῶν τραπεζῶν, ὧν ἐκάστη ἀποτελεῖ καὶ ἀληθὲς ἐμπορικὸν κατάστημα μὲ προθυμοτάτας τὰς ἀβροτέρας δεσποίνας καὶ δεσποινίδας τῶν Ἀθηνῶν νὰ σᾶς πωλῶσιν ὡς ἔμποροι, ἐκ τοῦ προχείρου, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηγὰς τὰ διάφορα ἐμπορεύματα τῶν.

Ὅλα τὰ πράγματα διειρηθήσαν καὶ φέρουσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν ἀξίαν των. Ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ, ἐὰν σᾶς συμφέρωσιν αἱ τιμαί, αἱ ὅποια εἶναι πολὺ κατώτεροι τῶν ἐμπορικῶν, ἀγοράζετε τι. Ἐὰν δὲν σᾶς συμφέρῃ μένετε μὲ τὴν διασκέδασιν τοῦ κόσμου ὅλου, τοῦ ἀποτελουμένου ἀπὸ ὄλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὁ ὅποιος περιφέρεται καὶ διασκεδάζει ἐκεῖ. Ἐχετε ὠραία μουσικὴν, ὠραία ἄνθη, ὠραῖον κόσμον ἐν δημοκρατικωτάτῳ συμφυρμῷ. Ὁ νησιώτης μὲ τὸ ἀρελὲς καὶ γραφικὸν ἔνδυμά του παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τραπεζίτου, καὶ ἡ πρώτην φορὰν ἐπισκεπομένη τὴν πόλιν μας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ κυρία παρὰ τὴν κομψοπρεπῆ καὶ χαρίεσσαν Ἀθηίδα.

Ἡ Δευτέρα καὶ ἡ Τρίτη αὐτῆ τῶν Χριστουγέννων, αἱ δύο αὐταὶ ἡμέραι τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου θὰ μείνωσιν ἀνεξάλειπτοι εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῆς Ἑλλάδος χρονικά. Ἐπρεπε νὰ εὐρεθοῦν τόσον φιλόθηρητοι καὶ προσδευτικοὶ ἐπιτροποι τοῦ ναοῦ τούτου καὶ τόσον εὐγενεῖς δεσποῖναι καὶ δεσποινίδες, ἐξ ὧν ἀπετελέσθη ἡ ἐπιτροπὴ, ὅπως δημιουργηθῇ μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας ἐορτὰς τῆς περιόδου ταύτης, ἢ ἡ αἴγλη τῆς θρησκείας καταυγάζει καὶ ἡ εὐσέβεια στεφανώνει.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Πρακτικὸν μέρος

Ἰανουάριος. Μὲ ὁδηγίαις διὰ γεωργούς, δι' ἀνθοκόμους καὶ κτηνοτρόφους. Μὲ δέκα πέντε menus καὶ 45 συνταγὰς μαγειρικῆς. Περὶ Διφθερίτιδος, περὶ παιδικῶν δωματίων, περὶ συνομιλίας ἐν συναναστροφᾷ, περὶ τοῦ πῶς βραδύνει τις νὰ γηράσῃ, περὶ ὑγιεινῆς διατροφῆς τῶν μικρῶν, περὶ θεάτρων καὶ συναυλιῶν.

Φεβρουάριος μὲ τὰς αὐτὰς ὁδηγίαις τοῦ Ἰανουαρίου, ἰσαριθμὰ menus καὶ συνταγὰς. Περὶ μελαγχολίας καὶ ἀθυμίας. Περὶ τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν μικρῶν. Διασκεδαστικὰ παιγνία. Προβλήματα καὶ ἐρωτήσεις. Περὶ πενήθιμων καθηκόντων.

Μάρτιος μὲ τὰς ὁδηγίαις τῶν ἄνω, μὲ ἴσα menus καὶ συνταγὰς. Μὲ αἰνίγματα. Μὲ μελέτας περὶ χρήσεως ἐπισκεπτηρίων καὶ χαριετισμῶν.

Ἀπρίλιος. Μὲ τὰς ὁδηγίαις τῶν ἄνω. Μὲ ἴσα menus καὶ συνταγὰς. Μὲ ὠραίας μελέτας, περὶ τοῦ πῶς οἱ ἄσχημοὶ γίνονται εὐμορροί, περὶ τῆς συνθηκῆς τοῦ χειροφιλήματος, περὶ τῆς ἐνδυμασίας μας, περὶ τῆς φωνῆς μας, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ νὰ ὑποφέρωμεν τοὺς δυστρώπους ἄνδρας καὶ μὲ συμβουλὰς τῆς Georges Jand πρὸς τὸν υἱὸν τῆς.

Μάϊος. Μὲ τὰς ὁδηγίαις τῶν ἄνω. Μὲ ἴσα menus καὶ συνταγὰς, μὲ μελέτην περὶ ὑγιεινῆς καὶ καλλονῆς τῆς γυναικός.

Ἰούνιος. Ὡς οἱ ἄνω ὡς πρὸς τὰς ὁδηγίαις, τὰ menus καὶ τὰς συνταγὰς. Μὲ μελέτας περὶ ἀγρυπνιῶν τῶν κυριῶν, καὶ περὶ σωματικῶν ἀσκήσεων.

Οἱ λοιποὶ μῆνες μὲ τὰς ὁδηγίαις τῶν ἄνω, μὲ ἀνάλογα menus καὶ μὲ μελέτας περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ βρᾶξεται τὸ κρέας, περὶ μέλιτος καὶ περὶ τῆς θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ ἡλίου.

Τὸ φιλολογικὸν μέρος

Ἡ πρώτη προσκυνήτρια τοῦ Χριστοῦ. — Ἡ μαγικὴ δύναμις τῆς προικός. — Ὑμνος εἰς τὴν Εὐαγγελίστριαν. — Ὁ Λέων Τολστόη καὶ ὁ καθ' ἐκάστην βίος του. — Τὸ αἰνίγμα. — Δὲν θὰ σὲ λησμονήσω. — Μόζαρετ. — Τὰ πρῶτά μου φιλολογικὰ δοκίμια. — Τῆ Ἄννη Ναρκῆ (ποίημα κ. Σαφροῦς Λεοντιάδου). — Παρὰ τῷ κ. Harrison, τέως Προέδρῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν — Ὁ χρυσὸς καὶ ὁ Ἔρωσ. — Ἐγὼ διαβάζω Γαλλικά. — Μόσχω Τζαβέλλα. — Αἱ φωναὶ τῶν μικρῶν — Εἰς μισάνθρωπος. — Ἐλισάβετ Καστριίου. — Ἐντυπώσεις ἐξ Ἀμερικῆς. — Ἀπὸ Ἰνδιανοπόλεως εἰς Νιαγάραν. — Ὁ Νιαγάρας. — Ἡ ἐκ τοῦ ποταμοῦ θέα. — Τὸ διήγημα τοῦ ὁδηγοῦ. — Ἐκ τῶν τοῦ Λογαφέλου. — Τὸ φῶς τῶν ἀστέρων. — Τὰ ἔργα τῶν διδασκάλων.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Τὴν Πέμπτην 29 Δεκεμβρίου ὥραν 9 1)2 μ. μ. τελεῖται Μουσικὴ Συναυλία ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Ἀνιάτων παρὰ τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων εὐγενῶς προσερχθέντος εἰς τοῦτο.

Μέτεχουσι τῆς Συναυλίας, ποικίλλοντες διὰ τῶν ὠραίων ἀσμάτων των τὴν ἐσπερίδα ταύτην ἡ καλλιφρωνὸς καὶ τόσον θαυμαζομένη παρὰ τοῦ κοινῶ κυρία Φεράλδην, ὡς καὶ οἱ γνωστοὶ διὰ τοὺς μουσικοὺς θριάμβους των κ.κ. Καρυδιᾶς καὶ Ρώκ.

Ὁ κ. Στέφανος Βαλτατζῆς θὰ ἐκτελέσῃ ὠραῖον μουσικὸν τεμάχιον ἐπὶ τετραχόρδου καὶ ὁ κ. Λέων Μελλᾶς ἐπὶ τοῦ βιολοντέλλου, ἐνῶ ὁ κ. Βίκτωρ Ρωμανὸς θὰ συνοδεύσῃ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἡ ὅλη ἐσπερίς ἐπισφραγίζεται ὑπὸ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκοατηρίου, τοῦ παρέχοντος δείγματα τῆς ἐκτιμῆσεώς του πρὸς τὸν προσδευτικωτάτον Ὁμίλον τῶν Φιλομούσων καὶ συναντλοῦντος ἐν ταῦτῳ εἰς μίαν τόσον κελὴν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν, εἰς ἀνακούφισιν τόσων δυστυχῶν καὶ ἀποκληρῶν ὑπάρξεων, αἵ-

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἄλλ' ἰδοὺ τώρα, ὅτι ὁ πατὴρ τῆς... ὁ πατὴρ τῆς ἐκεῖνος οὐ ἔφερον αὐτὴ τὸ ὄνομα, καὶ ὁ ὅποιος τὴν εἶχε γεννήσει, ὡμολογεῖ ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἐξαφανίσει τὴν μητέρα τῆς!

Ἄ! Θεέ!... ὅποιον τρομερὸν ἄκουσμα δι' αὐτὴν! Δὲν διετελέσε λοιπὸν θῆμα ἀπάτης ὁ πατὴρ τῆς, ὅπως αὐτὴ ἐπὶ πολὺ ἐπίστευεν. Ὑπῆρξε συνένοχος, καὶ ἴσως θεατὴς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φρικτοῦ δράματος.

Ἄφου ἔριψε συμπαθεῖς βλέμμα πρὸς τὴν νεανίδα, ἥ ἧσποια διετελεῖ ὑπὸ τόσον φρικτῶδες ἐντυπώσεις, ἡ Παυλίνα ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Θεὸς ὁ ὅποιος εἶνε αὐτὴ ἡ ἀγαθότης συγχωρεῖ πάντοτε. Ἄπαιτεῖ ὅμως ἡ μετάνοια νὰ εἶνε πλήρης καὶ εὐκρινῆς, νὰ εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν ἀπεκρίθη.
Ἐραίνετο ὅτι ἦδη δὲν ἠσθάνετο τίποτε, ὅτι ἡ ζωὴ μετὰ μεγαλητέρας ἐστὶ ταχύτητος ἢ πρότερον ἔφευγεν ἀπ' αὐτοῦ πετώσα. Ἡ Φράγκα ἐνόμισεν, ὅτι ἔβασσε πλέον ἢ τελευτᾶσα στιγμὴ του, καὶ αἰρνωδῶς ἐνθυμήθη τότε τοὺς λόγους τῆς νοῦας αὐτῆς, εἰς ἣν εἶχεν ἐμπιστοσύνην ἀπερίοριστον.

Τῷ ὄντι ἡ κυρία Γιακώβσεν εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι ἡ Ναδίνα, ἡ ἀληθὴς Ναδίνα, ἡ ἀληθὴς καὶ πολυπόθητος μήτηρ τῆς, ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ ἐν τοῖς ζῶσιν· μόνον δὲ ὁ Χριστιανὸς δὲ Ροσεβέλ καὶ ἡ Ζουανέτα ἠδύνατο νὰ τῇ γνωστοποιήσουσιν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ζουανέτα, ὦ! αὐτὴ, βεβαίως δὲν θὰ ὠμίλει, δὲν θὰ ὠμίλει ποτέ! Ὁ κόμης ὅμως, πρὶν ἢ κοιμηθῆ τὸν αἰώνιον ὕπνον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θελήσῃ νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ ἐγκλήμα του, λέγων τὴν ἀλήθειαν; Καὶ αἰρνωδῶς, τῇ ἐπιήλθε σκέψῃ ἀκτινοβόλος, ἰκανὴ νὰ τρελλάνη τινὰ, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀνεπίστου

τινὲς εἶναι καταδικασμένοι εἰς ἰσόβιον μαρτυρικὸν βίον, εἰς ἀληθῆ κόλασιν πόνου καὶ ὀδύνης ἀνάτου.

Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων εἶναι τὸ πτωχότατον τῶν παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, πᾶσα λοιπὸν ὑπὲρ αὐτοῦ συνδρομὴ ἔσται εὐεργετικωτάτη διὰ τὸν σκοπὸν ὃν ἐπιδιώκει. Τιμὴ εἰσιτηρίων ὠρίστη εἰς δρ. 6. Τὰ εἰσιτήρια πωλοῦνται παρὰ τῆς κ. Ναταλίας Σούτσου ἀπὸ τῆς 8—9 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 2ας μ. μ.

Ὁ κ. Λέων Μελλᾶς πλὴν τῆς εὐγενοῦς συμμετοχῆς εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων Συναυλίαν προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ δρ. 1000 ἐπὶ τῇ εὐτυχῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ υἱοῦ. Εἰς τὸν κ. Λ. Μελλᾶν ἡ ἐπιτροπὴ ἐκφράζει τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, εἰς δὲ τὸν νεογεννηθέντα υἱὸν εὐχεται νὰ ὁμοιάσῃ τὸν πατέρα του.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὰ ὠραιότερα καὶ πατριωτικώτερα ἐνταῦθα δῶρα, τὰ ὅποια ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι τὰ μοναδικὰ προϊόντα τῆς γυναικείας βιομηχανίας μας, τὰ θαυμάσια ἔργα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Τὶ πλούσιος μεταξίνων ὡσαμάντων καὶ ἀραχνοειδῶν ἑσάρπων καὶ ὠραίων μανδύλων ἀνδρικῶν καὶ γυναικείων, καὶ ἐτοίμων κοιτωνιτῶν καὶ φορεμάτων διὰ χοροῦς καὶ διὰ ἡμέρας.
Ἐνεκα δὲ τῆς οἰκονομικῆς δυσπραγίας ἡ κ. Καρασταμάτη ὑπεβίβασεν ἐπιτήδες ὄλας τὰς τιμὰς. Ἐπειδὴ ὄλοι καὶ θλαὶ καὶ αἱ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος εὐρισκόμεναι νὰ ἡμποροῦν νὰ ἔχουν ἐν ἐνόμιον αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπὸ ἑλληνικὴν μέταξιν καὶ ἀπὸ χεῖρας Ἑλληνίδων ἐπεξεργασμένων.

ἽΠΕΡ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πλὴν τῶν ἀπειροπληθῶν ὠραίων καὶ πλουσιωτάτων ἀντικειμένων ἄτινα ἀπεστάλησαν παρὰ διαφόρων ὁ κ. Pguer, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Κρούπ, ἀπέστειλε δρ. 200. Πρὸς δὲ τὸν κ. Pguer ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν ἐκφράζει καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας τῆς.

ἽΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ

Ἡ κ. Πηγῆ Παππᾶ Δρ. 25.

εὐτυχίας, ἢν παρουσιάζει ὡς δυνατὴν ἦδη.
— Ἄν ἔξῃ ἡ μήτηρ τῆς; καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀπολαύσῃ;
— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ, ἐψήθύρισε τότε, ἐνοῦσα μετὰ ζέσεως τὰς χεῖρας, τῆς σᾶς ἐφορκίζω, εἰπάτε μοι τί ἔγινε ἡ μαμά μου, ἡ ἀτυχῆς, ἡ μαμά! Ἄ! ἂν ζῆ... ὦ! Θεέ μου! νομίζω, ὅτι θὰ σᾶς ἐσυγχωροῦν πᾶν ὅ, τι ὑπέρασε!

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆν, εἰς τὰς διαπύρους καὶ συγχινητικώτατας ἰσείσας, ἃς αὐτὴ ἐξεπραξεν, ὁ κύριος δὲ Ροσεβέλ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Προσεπάθησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως αἱ φλέβες τοῦ προσώπου του ἐξωγκοῦντο, ἰδρῶς ψυχρὸς ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων σπασμῶν τῆς ἀγωνίας ἐφέλλισεν:

— Ἀπέθανεν; ἀπέθανεν! ὦ! συγχωρήσατέ με! συγχωρήσατέ με!
Ἐνῶ δὲ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔμεινεν ἀκίνητος διὰ παντός ἦδη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλοῦ του, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστούς, μὴ ἀναπνεύων πλέον, ἡ Φράγκα ἐξέβαλε κραυγὴν τρομεράν.

— Ἀπέθανεν!... ἐπανελάθεν αὐτὴ... Ἄ! νονά, καλὰ σὰς τὸ ἔλεγον ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον!

Ἡ κυρία Γιακώβσεν δὲν ἀπεκρίθη.
— Φράγκα, εἶπεν αὐτὴ, εἰς τὴν νεαρὰν κόρην, ἔὰν ἔχῃς τὸ πρὸς τοῦτο θάρρος, κλείσε τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρός σου, ὡς ἔχεις καθήκον νὰ πράξῃς.

Ἐγὼ δὲν δύναιμι πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα. Μεταβαίνω νὰ εἶρω τὴν Σούβλιν.

Καὶ ἐξῆλθε, ἐνῶ ἡ δεσποινὴ δὲ Ροσεβέλ, βυθισμένη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς, οὔτε τοὺς λόγους τῆς ἤκουσε, οὔτε κἂν ἐπρόσβλεψε εἰς τὴν ἀναχώρησίν τῆς. Πλέον τοῦ τετάρτου τῆς ὥρας παρήλθεν οὕτω. Ἀίφνης κρότος ἑλαφροῦ ἀπέσπασε τὴν Φράγκαν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς. Ἡ κυρία δὲ Ροσεβέλ εἶχε πλεισιτάσει εἰς τὸ πτώμα τοῦ Χριστιανοῦ.

— Φύγετε ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραξεν ἡ Φράγκα, φύγετε ἀπ' ἐδῶ!... Καὶ νὰ μὴ σὰς ἐπανίδω οὐδέποτε πλέον, διότι, μὰ τὴν ψυχὴν μου, δὲν γνωρίζω τί θὰ πράξω!...

Μοὶ τὸ ὠμολόγησεν αὐτὸς ἐκεῖ. Καὶ ἀπέθανε, φρονεθεῖσας παρ' ὁμοῖον, βεβαίωτατα!
Ἡ Ζουανέτα ἠνωρθώθη μετὰ θρόσους.

Θὰ εἰλεγέ τις, ὅτι μόνον τῆς Παυλίνας ἡ θεὰ ἦτο ἰκανὴ νὰ τὴν προλήγῃ καὶ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Μουσική έσπερις δος 'Ερασμίας Καλλισπέρη. Δέν θά μάς εκπλήτ-
τουν λοιπόν πλέον μόνον οί ξένοι με τās μουσικάς μεγαλοφυάς των και
τā καλλιτεχνικά τάλαντα των. 'Ηρχίσμεν και ήμεις νά έχωμεν τās
ιδιικάς μας και τō ευχαριστότερον νά τās αναγνωρίζωμεν, νά τās εκτι-
μώμεν, νά τās ενισχύωμεν και υποστηρίζωμεν εκθύμωσ.

Η ξενολατρεία ήρχισε νά υποχωρή πρό τού ώραίου, τού ευγενούς
αίσθήματος τού πατριωτισμού.

Η μουσική έσπερις τής δος 'Ερασμίας Καλλισπέρη είναι εν δείγ-
μα τής τοιαύτης τών πνευμάτων καταστάσεως. Η αίθουσα τού Παρ-
νασσού, ή μεγάλη, ή απέραντος εκείνη αίθουσα έβριθε κόσμου, συν-
οστιζόμενου εκεί μέχρις ασφυξίας, όπως ακούση τήν διά πρώτην φο-
ραν ούτω δημοσίως επιδεικνύουσαν τήν μουσικήν ιδιοφυίαν της, τō
καλλιτεχνικόν τάλαντόν της συμπαθή 'Ελληνίδα.

Και ίκανοποίησε πληρέστατα τās απαιτήσεις τού κοινού αυτού και
άνταπεκρίθη επιτυχέστατα εις τās προσδοκίας του, κατορθώσασα νά
κρατήσει αυτή μόνη απ' άρχής μέχρι τέλους τō άκρατήριόν της από
του άκρου τών δακτύλων της, από τών όποιων τόσοι εξέηλθον άρμονι-
κοί φθόγγοι, τόσαι μουσικά μελωδία εξέπέμφθησαν.

Ούτω ή τόσους μόχθους και άγώνας επί έτη καταβαλοῦσα συμπα-
θής καλλιτέχνις είδε τέλος τō όνειρόν της πραγματοποιηθέν, δηλαδή
τήν πατρίδα αναγνωρίζουσαν τήν άξίαν της και έπευφημούσαν αυτήν
ένθουσιωδώς.

Συναυλία τού 'Όμίλου τών Φιλομούσων. Επίσης επιτυχής και
ζωηρά και θριαμβευτική ύπήρξε και ή τής παρελθούσης Πέμπτης έκ-
τακτος συναυλία τού 'Όμιλου τών Φιλομούσων, ή μεθ' όλην τήν πλη-
θύν τών συναυλιών τών τελευταίων ήμερών συγκεντρώσασα και πάλιν
τόσον κόσμον και επισπάσασα τόσον ένθουσιώδη χειροκροτήματα.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Βασιλόπητα. Κάμετε προζύμι με 50 δραμ. φαρίνα. 'Ιδιαίτερος λάθετε
1 1/2 όκ. φαρίναν γαλλικήν, κάμετε εις τō μέσον τής φαρίνας τρύπαν και χύ-
σατε 125 δραμ. φρέσκο βούτυρο και 124 δραμ. ψιλήν ζάχαριν και 3 δραμ.
κανέλλαν ψιλοκοπανισμένην και 1 δραμ. μαστίχαν. Ζυμάτατε όλα μαζί με
χλιαρόν νερόν, εις τō όποτον χύνετε και όλίγον άνθόνερο. Προσθέσατε τō προ-
ζύμι και άφήσατε νά αναβή. 'Όταν ή ζύμη είναι έτοιμη προσθέσατε δέκα αυγά
κτυπημένα και 100 δραμ. ζάχαριν εκ νέου και ζυμάσατε καλά. Πλάττετε τήν
ήταν σας. ρίπτουσαι τō άργυρόν σολδιόν και στείλατέ την εις τόν φούρνον.

ά την ύπνωτίξη, διότι άφ' ής στιγμής ή βαρώνη είχεν εξέλθει, πᾶσα ή ενεργ-
γητικότης της, πᾶσα ή εὐτολμία τής Ζουανέτας είχον επανέλθει. 'Αλλά, είνε
παράλογα ταῦτα, άνέκραξεν αυτή.

Είνε τρέλλα, αυτόχρημα, αυτά τὰ όποια λέγεις! Πῶς δίδεις σημασίαν και
προσόχην εις λόγους δυστυχούς ανθρώπου, ό όποιος από δύο ήδη έτών δέν
είχε τō λογικόν του;

— "Α! σιωπήσατε, σιωπήσατε, άλλα!

— "Οχι, δέν θά σιωπήσω.
Τό είπον πάντοτε, και θά τō λέγω πάντοτε μέχρι τής τελευταίας μου ώρας,
διότι αυτή είνε ή μόνη αλήθεια! Είμαι ή μήτηρ σου! 'Ακούεις;

* *

Η βαρώνη εκάλισε τήν άναδεκτήν της πλησίον της, άφού έφρόντισε νά έ-
δοποιήση τούς συγγενείς διά τηλεγραφημάτων συντεταγμένον ως εξής:
α' 'Ο κόμησ δέ Ροσεβέλ απέθανε ταύτην τήν νύκτα.

Η κηδεία αύριον.
'Ανακοινού προς ύμās τούτο ή οικογένειά του».

Βαρώνη Γιακώδσεν.

Η κόμησσα ήσθάνθη άκακοφύσιν βαθυτάτην, όταν άνέγνωσε τō τοιοῦτον
είδοποιητήριον.

Και τō περιεχόμενον τής νεκρικής άγγελίας, και ή κάτωθεν αυτής ύπο-
γραφή τής βαρώνης έξοικονόμουν τō δύσκολον τής θέσεώς της, και απεμάκρυ-
νον πᾶσαν σκανδαλώδη σκηνήν. Προς στιγμήν είχε φοβηθή ότι ή Φράγκα,
έν τή εξάψει αυτής, θά απεφάσιζε νά αναγγείλη τόν θάνατον τού πατρός της,
έπ' ίδίω μόνον όνόματι, και έπ' όνόματι τής αδελφής της, χωρίς νά αναφέρει
αυτήν. Εὐτυχώς τοιοῦτόν τι δέν συνέβη.

Μετά τήν κηδείαν ή κυρία Γιακώδσεν εκάλισε τήν κόμησσαν παρ' έαυτή,
ένθα είχε προσκληθή και ό εισαγγελεύς. Χωρίς δέ προσίμια ή κ. δέ Γιακώδ-
σεν εκατήρησε τήν κόμησσαν ως δολοφόνον τής αληθοῦς κυρίας Ροσεβέλ.

— Δύνασθε, κύριε εισαγγελεύ, νά θεωρήσητε σπουδαίαν τήν κατηγορίαν αυ-
τήν άπήντησεν ή κόμησσα;

'Ο κύριος δέ Ροσεβέλ δυνατόν νά ήτο κοῦφος ή επιπόλειος, επιλήσμων

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΗ

Παρά τὰ Χαντεῖα, ὑπό τὸ ξενοδοχεῖον ἢ ΒΟΙΩΤΙΑ

Η θεραπεία τού γάλακτος είναι εις τήν ήμερησίαν διάταξιν.
Τὸ γάλα είναι ή ἀληθής πανάκεια διὰ τὰ παιδιὰ, τās γυναῖ-
κας και τούς άνδρας πάσης ηλικίας. 'Αναμικκοί, καχεκτικοί,
πάσχοντες από παθήσεις τού λαιμοῦ, τού στομάχου, τών νε-
φρῶν, τών εντέρων, νευρασθενικοί ή και απλῶς νευρικοί, ὅλοι
θεραπεύονται διὰ τού γάλακτος. Τὰ μικρὰ μέχρι τού δεκάτου
έτους τής ηλικίας των πρέπει νά πίνουν χάριν τής υγείας των
τούλάχιστον ήμίταιαν ὁκάν γάλακτος τήν ήμέραν.

'Αλλά ἔνα τὸ γάλα ὠφελῆ, ἀνάγκη νά είναι άγνόν, άρωματι-
κόν, ἄδολον, εὐγευστον. Καί τοιοῦτον μόνον τὸ παρὰ τὰ Χαν-
τεῖα Γαλακτοπωλεῖον τού κ. Δ. Βούλγαρη, τὸ ὑπὸ τὸ ξενο-
δοχεῖον ἢ Βοιωτία κείμενον δύναται νά προμηθεύη.

Τὸ πρόβaktά του και αἱ ἀγελάδες του διακτιῶνται εις τόν 'Υ-
μηττόν. Διὰ τούτο τὸ γάλα του αποπνέει ὅλον τὸ άρωμα τού
θυμαριοῦ και ὅλην τήν γλυκύτητα τών άνθῶν τού άγροῦ.

Τὸ μέλι του επίσης τού 'Υμηττοῦ είναι ἀπαράμιλλον ὡς
και οἱ λουκουμάδες και ή μπουγάτσα, ἦν ειδικὸς τεχνίτης ἐκ
Κων)πόλεως κατασκευάζει. 'Όλα αὐτὰ εις τιμὰς εὐηνοτάτας.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

**ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΔΩΝ
ΘΕΑΝΟΥΣ ΔΑΜΑΛΑ**

'Επι τής διασταυρώσεως τών ὁδῶν 'Ερμού και εὐαγγελιστρίας.

ἄνωθεν τού καταστήματος Π. Γκιώρα

'Εκτελεῖ μετὰ προθυμίας και ταχύτητος πᾶταν παραγγελίαν
εις τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς. 'Εργάζεται μετὰ Χάριτος, καλ-
λησθησίας και εὐσυνειδησίας. Δέχεται πᾶταν παραγγελίαν εκ
τών έπαρχιῶν, ἦν εκτελεῖ μετὰ πολλῆς ακριβείας. Προμηθεύει
πάντα τὸ ὑλικὸ διὰ πῆλους και φορέματα. Πάντα ταῦτα εις τι-
μὰς κατωτέρας συναγωνισμοῦ.

τῶν συζυγικῶν καθηκόντων του, ἐγωιστῆς εἰσέτι· ἀλλὰ, μεταξύ τῶν ανθρώπων,
οἱ ὅποιοι τόν ἔκριναν αὐστηρότερον, ὑπάρχει τις, ἔστωκαί εις μόνος, ὅστις νά
τόν κατηγόρησεν, ὡς ἐγκληματίαν, ὡς δολοφόνον γυναικῶν;

— Δέν ἐδολοφόνησεν ἕως τήν μητέρα μου, άνέκραξεν ή Φράγκα, μη ὑπο-
φέρουσα ν' ἀκούη νά ὀμιλοῦν κατ' αὐτόν τόν τρόπον περί τού πατρός της, ὅσον
και ἂν ήτο οὗτος ἔνοχος. 'Θά τῷ ἐπιβάλατε ὅμως σεις τήν θέλησίαν σας, και
θά σᾶς ἄφισιν νά κάμετε ὅ,τι ήθέλατε, διότι δέν ήτο ἱκανός νά σᾶς ἀντισταθῇ.

— 'Εμεῖ! . . . 'Εμεῖ! . . . με ποῖον δικαίωμα ἄνευ ἀποδείξεων, με κατη-
γορεῖτε δι' ἐγκλήματα τόσον φρικώδη;

— 'Εδηλητηριάσατε τόν υἱόν μου, τόν 'Ολιθέριον Γιακώδσεν, άνέκραξεν
ή Παυλίνα, ἦτις ἐφάνετο ὡς έτοιμη νά ὀρμήσῃ κατὰ τής Ζουανέτας. 'Εδολο-
φονήσατε τήν Τερέζαν εις Μοντεμάρτην, άνέκραξεν ή Φράγκα, και τούτο διὰ
νά ἀπιθάνη πρό τού πατρός μου, και δυνηθῆτε οὔτω νά κρατήσητε τήν περιου-
σίαν της.

— 'Ω! Φράγκα! Φράγκα! δέν με βαστᾶ ή καρδιά μου νά σέ καταρασθῶ, ἀλλ'
ή συνείδησις σου ἄς με ἐδικήσῃ.

— Θεέ μου! Συγχώρησέ την, ὡς και ἐγὼ τήν συγχωρῶ, ἀλλὰ . . . θά ἀπο-
θάνω ἐξ αἰτίας τούτ' ο, βεβαίως δέν θά άνθῶσω! Εἶχε δώσει εις τήν φωνήν
της ἔκφρασιν τόσον βαθείας ἀπελπισίας συγχρόνως δέ τοιαύτην γλυκύτητα, ὡστε
πλέον παρά ποτε ὁ κύριος Γκρολλιέ Σαβέρν, ήσθάνετο ἑαυτόν κλονιζόμενον ἐν
τῇ πεποιθήσει του. Βλέπουσα τήν ἐντόπισιν, ἦν ἐπροξένη ή Ζουανέτα ἐρρί-
φθη εις τὸ βάθος τού ἀνακλιντροῦ της, και ἐφάνετο, ὅτι ἐμελλε νά λιποθυ-
μήσῃ. Εἶχε κλείσει τούς ὀφθαλμούς.

Τήν ἴδιαν εκείνην στιγμήν, τὸ μετᾶξινον τής θύρας παραπέτασμα ἀνηγέρθη
ἀθροῦδως, και ἐπεσάνη ή Τερέζα ὑψηλή, ὠραία, ροδινη ὡς πρώτα Μαῦτου με
ὀφθαλμούς πλήρεις φωτός ζωῆς και νοημοσύνης.

'Όπισθεν αυτής διεκρίνετο ἀορίστως ή μορφή τού 'Ανδρέα.

Η Φράγκα ἀνηγέρθη ὡς τρελλή.

Η κυρία Γιακώδσεν ὁμοίως, ἐνῶ ὁ Μαυρίκιος δέ Κομβρεμῶν ἤσπασεν ἀπό
τού βραχίονος τόν κύριον Γκρολλιέ Σαβέρν, ὅστις ἠναγκάσθη νά τόν ὑποστηρίξῃ,
ἵνα μὴ κυλισθῇ ἐπὶ τού ἔδαφους.

'Αλλ' ή Τερέζα είχε προστακτικῶς θέσει τόν δάκτυλον ἐπὶ τών χειλέων
της, και πάντες είχον τηρήσει ἄκραν σιγήν. 'Εν τούτοις τὸ κίνημα τής Φρά-
γκας είχε παρατηρηθῇ παρά τής Ζουανέτας.

(ἀκολουθεῖ).